

Jézus a „más akolban lévő juhokról” is beszél. Isten Országában minden embernek helye van. Jézus elkezdte a munkát, amit a mindenkori tanítványoknak kell folytatniuk.

Csak az elkötelezett, Jézus mintájú közösségek és vezetőik lesznek képesek a művet tovább vinni. „Életét adja juhaiért”. A rövidke szakaszban ötször fordul elő ez a kifejezés. Lemondás, áldozatvállalás nélkül, ha kell, a legnagyobb áldozat vállalása nélkül nem megy! Jézus azért jött, hogy egy másfajta étellel ismertessen meg bennünket. Az egymásért vállalt áldozat, a szeretetkapcsolatok elevenen tartása, az odafigyeléssel a kisebb nagyobb segítő szolgálatokig ezek fogják éltetni a jézusi közösségeket.

Ismerem-e, követem-e Mesteremet, Jézust? Biológiai életemből mennyit áldozok fel a szeretet életért? A tanúságtételt, az Ország szervezését másoktól, esetleg csak a papoktól várom?

Kívánom is a kedves testvéreknek, hogy jó válaszokat adjanak ezekre a kérdésekre és életük kövesse is ezeket a válaszokat, mennyei Atyánk öröme és embertársaink hasznára.

FARAGÓ FERENC

TANYAI SZILÁNKOK...

Sokszor nem a *kimondhatót* mondjuk ki, hanem a *kimondhatatlant*.

...mert mindig egy olyan vonat után szaladunk, amit már régen lekéstünk.

Az *észt* már felfedeztük, de az *ostobaságot* még nem.

A határ átlépéséhez végtelenül *kevés* kell, mégis ez a *legtöbb*.

A *vallási* kérdésekre nem mindig *vallási* a válasz.

Életünk nagy része azzal telik, hogy kiigazítsuk a mások rólunk alkotott képét.

Életcél: meglátni azt, amit még senki sem látott meg!

Nem érdemes lebontani azt a falat, amely mögött egy másik fal van.

Előrelát, aki hátra is néz.

Csak egy hiteles forradalom van: *a másként gondolkodás*.

Az *emlékezés* harcol a felejtés ellen, de a *felejtés* nem felejt.

Ha az értéktelen nem az érték helyén áll, akkor még nincs okunk az aggodalomra.

Talán a becsületet nem lehet túlbecsülni.

A világ megismerhető, de félre is ismerhető.

Napi aktualitás. Nem vagyunk meggyőződve a meggyőződéseinkről.

Az egészség végül is beteggé tesz...

Minden nagy ember a népből származik, de csak kevesen élnek köztük.

A világot nem elemeiből lehet megérteni, hanem rendeltetéséből.

Nem a hiány szüli a sóvárgást, hanem a jólét.

Ami az emberben belül nem történik meg, az nincs is.

...s vajon, mit tud a *nappal* az éjszakáról, s az *éjszaka* a nappalról?

A legszentebb és a legbűnösebb ember, akikkel valaha is találkozhattunk, azok mi magunk voltunk.

Nem *szívességből* kell cselekedni, hanem *szívesen!*

Jó lenne, ha ott tartanánk, ahol a régi bölcsek tartottak.

A történelem igazi értelme sokkal inkább az *eljövendőben* van, mint a *múltban*.

Totális ateizmus: már az Ördög sem hisz Istenben.

A *hasonlóság* különbözik, a *különbség* hasonlít.

Nem a művész találja ki a művészetet, hanem csak rátalál.

A sors, amivel megáld, azzal ver meg.

Ahol sok a gazda, rossz dolga van a szolgának.

Mit törődünk az idővel, ha a végtelen az otthonunk!?

Az ember nem a világban van, hanem szerves része annak.

Csak hízelegünk a jövőnek, a múltat már nem méltatjuk.

Minél jobban figyeljük önmagunkat, annál hamarabb kicsúsznak a markunk közül.

Az Isten utáni vágyunk is Istenből ered.

Csak egy kiválasztottság van: mindenki kiválasztása.

Isten felfogható, ám nem birtokolható.

Teherről általában csak akkor szoktunk beszélni, ha az a mi vállunkat nyomja.

Saját korlátjainkban kapaszkodunk, míg mások korlátjai akadályt jelentenek.

In memoriam S. Freud. Hallani sem akarunk a tudattalanról, de a tudattalan mindent hall.

Más *hasra* esni és más *hanyatt* esni.

Mindig, minden mindenre *jó*. - Mindig, minden mindenre *rossz*.

Lelkiállapot. Van úgy, hogy a *külső* zajtól nem hallani a belső csendet és van úgy, hogy a *belső* zajtól nem hallani a külső csendet.

Mindig a *legnehezebb* kérdésre keressük a *legkönnyebb* választ.

A Sátán mindig hazudik, legfőképpen, amikor igazat mond.

Talán a *látható* dolgok miatt nem látjuk a *láthatatlant*.

Általában nincs olyan jelentős tudásunk, hogy megtudjuk, hogy milyen jelentéktelen a tudásunk.

Az élet mire való? – Jórávaló!

Ha elferdítjük a *múltat*, a *jövő* hajlik meg.

Legnagyobb hiba önmagunk hibáinak meg nem ismerése, be nem ismerése és el nem ismerése.

Nincs olyan pont, ahonnan ne lenne *felfelé* és nincsen olyan pont sem, ahonnan ne lenne *lefelé*.

Csak az tudja megérteni, hogy vannak álmaink, akinek vannak álmái.

Ha a jövőbe nézünk, akkor egy *biztos*, hogy ebben nincs semmi *biztos*.

Istenhez önmagunkon, majd a másikon át juthatunk.

Csak az tud hazudni, aki tudja az igazságot.

Sok dolog *már* időszerű ugyan, de *még* nem jött el az ideje.

Az igazság feltehetően mindig vízszintes – mert nem lejt semerre.

Vannak *méltán*, és vannak *méltatlanul* elfelejtett gondolkodók...

Pesszimizmus. Nincs olyan *rossz* helyzet, amely ne válhatna még *rosszabbra*. – Optimizmus. Nincs olyan *jó* helyzet, amely ne válhatna még *jobbba*.

Zárójelentés: a halál oka hipochondria.

...mert sajnós mindent és mindenkit alul lehet múlni.

Politika az a tevékenység, amely megakadályozza az embereket, hogy beleszólhassanak az őket érintő fontosabb dolgokba.

A történész a múltból jósol.

...mert más a *nézés* és más a *látás*.

Grammnyi pontossággal mérni mázsás terheket.

Születés is három van: *testi* – *lelki* – *szellemi*.

Minden igaz művészet a valóság kritikája.

Az *élet* a halál kérdése, a *halál* az élet kérdése – csak kérdések vannak, válasz nincs.

Önmagunk árnyéka vetül ránk nap mint nap.

Hogyan *lehetséges*. hogy ennyi minden *lehetséges*?

A megvilágosodáshoz mindig jól jön egy kis sötétség.

In memoriam Hérakleitosz. Két ugyanaz, már nem ugyanaz...

A *tévelygés* nem *útkeresés*.

A tudás nem *hatalom*, hanem *alázat*.
